

Şehit

Şehid Abdullah Siddiq

Doğum tarihi: 1 Ocak, 2003
Şehadet tarihi: 4 Ağustos, 2024
Bölge: Dhaka Şehri
İlçe: ঢাকা

Kısa Biyografi

Meslek: Öğrenci

Şehadet Yeri: Popular Hastanesi yakınları, Jigatola, Dakka

Şehitlik Olayı ve Detayları

Şehidin Biyografisi

Abdullah Siddiq — bu ismi ilk duyduğunuzda kulağa sıradan bir ad gibi gelebilir. Ama biraz yakından bakıldığında, bu ismin içinde binlerce gencin yüzü, tek bir çehre, tek bir ateşli yüz saklıdır; o yüz ki, itiraz eder, sever ve asla pes etmez. 2003 yılında dünyaya geldi; öyle bir dönemde ki, Bangladeş'in semalarında altın hayaller değil, kâbus bulutları asılıydı. Siyasetin kalbini sadece kin ve küçüklük duygusu kaplamıştı, ekonominin yollarında ise her gün işsizlik, yolsuzluk ve yoksulluk taş gibi fırlatılıyordu. Bir çocuğun ölümünde bile bir babanın başını eğmediği zamanlardı bunlar.

Tam da bu çalkantılı dönemde, Dhaka'nın Dholai Ghat semtinde büyüdü Abdullah. Habibullah Bahar Koleji'nin pazarlama bölümünde yetenekli bir öğrenciydi. Ancak sadece öğrenci demek eksik olurdu. Gündüzleri ders çalışır, geceleri ticaret yapar, araba parçaları satan dükkânında kendi elleriyle hesap tutardı. Müşterinin yüzüne bakarak kim gerçekten yoksul, kim açgözlü tüccar, bunu anlayabilirdi. İşte bu onun hayatıydı ve bu hayat ailesinin temel dayanağı olmuştu. Babası bir gün şöyle demişti: "Ben emekliyim, ama hayatımı Abdullah yönetiyor." Bu sözlerde yalnızca ekonomik bir bağımlılık değil, bir baba ile oğulun birlikte verdiği mücadele tarihi de vardı. Birlikte pazara giderler, birlikte hesap defterlerini açarlar, akşam yemeğinde ise ülkenin geleceğini tartışırlardı. Bu, bir ailenin içinde küçük bir kurtuluş savaşıydı—maddi yoksunluk ve dolandırıcılığın kültürüne karşı eşsiz bir direnişti.

Küçük yaşlardan itibaren Abdullah'ın içinde bir rekabet tutkusu vardı. Spor, ders, ticaret—nerede adım attıysa, orada bir iz bıraktı. Yine de bir gün, babasının ricası üzerine rekabetten çekilip kitapların başına oturdu. Böylece hayal kurmanın başka bir dönemi başladı; öyle bir ülke hayali ki, babalar emekli olduklarında aç kalmasın, çocuklar her gün korkuyla evden çıkmasın. Abdullah ayda 50 bin taka kadar kazanıyordu, bu bir genç için az bir gelir değildi. Ama o tam anlamıyla hırssız biriydi. "Bağımsız bir ülkeden daha büyük bir servet yoktur," bu söz onun kalbindeki mantraydı. O biliyordu ki, ne kadar kazanılırsa kazanılsın, ne kadar toprak sahibi olursan ol, eğer adalet yoksa, güvenlik yoksa, her şey boşa gider. Onun gözünde başarı fırında değil, ülkenin kaderinde yatıyordu.

Böyle bir genç, bir eliyle ailesini ayakta tutan, diğer eliyle milletin bayrağını kaldıran biri, sadece bir oğul olabilir mi? Hayır, o bizim umudumuz, cesaretimiz ve "Temmuz Devrimi"nin üstünden geçtiği bir köprü oldu. O sadece anne-babasının evladı değil, zamanın çocuğu, tarihin savaşçısı ve bu çağın her bir gencinin yansımasıydı.

Abdullah artık yok. Ama onu tanıyan herkes hâlâ kalbinde bir fırtına taşır. Çünkü böyle insanlar kaybolduğunda, yaşamak bile bir çeşit borç haline gelir.

Hareketin Arka Planı: Temmuz'un Ateşli Bildirisi

2024'ün Temmuz ayında, Bangladeş adeta tarihin cevapsız bir sorusunun önünde yere kapanmış bir ülkeydi. Gökyüzü mavi değildi, havada huzur yoktu, insanların sesinde tebessüm yoktu—her şey büyük bir patlama için hazırlanmış gibiydi. On beş yıllık otoriter bir yönetim, bir gün bir parti diktatörlüğünün zehrini bedenine sürmüştü, onun karşısına ise bir nesil dikilmişti. Kota reformu hareketi sadece bir talep değil, kanla yazılmış yıkıcı bir çağlıktı. Her bir ses geçmişin öfkesini, bugünün acısını ve geleceğin umutsuz yeminini taşıyordu.

Başbakan Sheikh Hasina, tek partili seçim sisini aşarak tekrar devlet mekanizmasını eline aldı. Bununla birlikte, o eski, ayrımcı kota sistemini de geri getirdi. 2018'in öğrenci zaferi sanki hiç olmamış gibi, gençlerin terle inşa ettiği umutlar kum üstüne yazılmış birer isim gibi silindi. 1 Temmuz'da barışçıl direniş başladı—şiddetsizlik, pankartlar, afişler ve yürüyüşlerle kampüslerden caddelere taşıdı. Ama hiçbir diktatörlük sadece pankartlarla durdurulamaz.

15 Temmuz'da, Bangladeş'in sokakları kana bulandı. Abu Saeed'in cansız bedeni yollarda kaldı ve o kanı yararak, ülkenin dört bir yanındaki öğrenciler, işçiler, işsizler ve yayalar uyanarak hep birlikte haykırdı. Dhaka'nın tuğlaları, Rangpur'un tozları, Narayanganj'in terli işçileri bu isyana ortak oldu. Bu hareketin belirlenmiş bir lideri, bir partisi ya da platformu yoktu; sadece bir çağrı vardı, kalbi yaran bir ses: "Diktatörlüğe son ver!"

Bu çağrıyı Abdullah gizli bir mektup gibi, sessizce ama içtenlikle duydu. O sadece Habibullah Bahar Koleji'nin bir öğrencisi ya da araba parçaları satan bir esnaf değildi; o, zamanın vicdanıydı. Bir nesil "Hayatımızın anlamı ne?" diye sorarken, Abdullah cevabını yaşamıyla, sözleriyle ve nihayetinde feda oluşuyla verdi. "Eğer ülke bağımsız değilse, eğer faşizm durdurulamazsa, o zaman tüm kazançlar, tüm diplomalar, tüm hayaller değersizdir"—bu onun inancıydı. Bu inanç uğruna dersliği terk etti, iş defterini kapattı ve sokağa indi. Elinde silah yoktu, omzunda tüfek yoktu—sadece yüreğinde isyan ve sesinde özgürlük haykırışı vardı. O biliyordu, ölümün cesaretiyle yürüyenler tarih yazar.

Abdullah sadece kendi için değil, ailesi için de değil—bizim için, benim için, senin için ve henüz doğmamış geleceğimiz için sokağa indi. Onun yüzü afişlerde değildi ama ayak sesleri o devrimin gölgesinde yankılanıyordu. Bu nedenle, bugün onun ölümü değil, onun katılımı, onun isminin anılması ve onun şehadeti Temmuz Devrimi'nin yemini olmuştur.

Bu Devrim Sürece

Çünkü biri canını vererek dedi ki:

"Özgürlük olmadan hiçbir şeyin anlamı yok."

Nasıl Şehit Oldu: Bir İsmi Yanarak Sembole Dönüşmesi

Abdullah, Dhaka'nın alev alev yanan sokaklarında şehit oldu—tam da tarihin defalarca kan istediği o yerde. Silah sesleri, sloganların gürültüsü ve havada asılı ağlama kokusu... Şehir cayır cayır yanarken, o ateşte bir gencin hayali de eriyip gitti. İsmi: Abdullah.

O, bir kurşuna rast gelip düşmedi. Ayağı kayıp düşmedi. Onu öldürmek için özel olarak seçildi—tıpkı bir avcı gibi, dikkatlice, planlıca. Bu bir ani çatışma ya da yanlış anlama değildi. Bu, planlı bir infazdı; devlet eliyle işlenmiş bir zulüm, siyasi bir intikamın kusursuz avıydı. Hükümetin kan dökücü örgütü olan Chhatra League (Öğrenci Birliği), onu özellikle hedef aldı. Neden? Çünkü o örgütçü ruh taşıyordu, çünkü siyasi bilinci ve örgütsel becerisi vardı.

Abdullah silahlı değildi. Hiçbir devrimci örgütün bağış toplayanı da değildi. O bir gençti; elinde bir pankart vardı, cebinde bir plastik su şişesi, birkaç ilaç ve bir telefon—o telefonla direnişin haberini yayıyordu. Babası şöyle dedi:

"Hasina benim ciğerimi aldı."

Bu cümle sadece bir evladını yitirmiş bir babanın ağıtı değildir. Bu bir devlet karşıtı itiraftır, tarih bunu asla görmezden gelemmez. Bu ses, yüzlerce babanın feryadını delip geçer—çocuklarını eğitime gönderen ama kefene sarılı cansız beden olarak geri alan babaların sesi. Gözleri kapalı, alnında isyanın iziyle...

Abdullah, 19 Temmuz'a doğru hareketin içinde güçlü bir varlıktı. Pankart hazırlamak, slogan yazmak, yemek temin etmek, tıbbi yardım organize etmek—hepsinde aktifti. Arkadaşlarına şöyle derdi:

"Eğer biz ayağa kalkmazsak, kim kalkacak?"

İşte bu tek cümle onun ideallerinin derinliğini gösterir. O bir öğrenciydi, bir esnaftı; ama en büyük kimliği, bilinçli bir yurttaş oluşuydu. O biliyordu ki, bir ülkenin omurgası, halkın ahlaki cesaretiyle kurulur.

Ona saldırıldığında, çevresindekiler şunu söyledi:

"Onu özellikle hedef alıp vurdular."

İşte bu "özellikle" meselesi, siyasetin en korkunç gerçeğidir. Bu ülkede bilinç bir suç, idealizm ise ölüm fermanıdır. Vücudundaki yara izleri şöyle diyordu:

"Sen kim oluyorsun da hakkın olduğunu düşünüyorsun?"

Hastaneye kaldırıldı, ama kurtarılamadı. Kalbi durdu—ama idealleri asla durmadı. O ölmedi, kalıcılaştı; yeni bir devlet düşüncesinin sembolü oldu. Onun resmi hiçbir posterde yoktu, adı hiçbir örgütün bildirisinde geçmiyordu—ama onun kanıyla yazıldı yeni bir mısra:

"Bilinçli olmak, şehitliğe hazır olmak demektir."

Abdullah, devletin silmeye çalıştığı bir isimdi. Ama o isim bir devrimin başlangıcı oldu. Artık biri "özgürlük" dediğinde, Abdullah'ın kanı o kelimedede dalgalanıyor. Ve biz biliyoruz ki:

Bu ülkenin gökyüzünde zulmün dumanı kaldıkça, Abdullah gibi şehitler ateş olup geri dönecek.

Aile'nin Söylemi ve Matem Sesi

Bir kırık kapının ardından yükselen ses, adeta ulusun yasını duyuruyor. Abdullah'ın babası demişti ki:

"Oğlumu bir elimle versem, diğer elimde tüm dünya olsa, yine de oğlumu seçerdim."

Bu tek cümle, zamanı durduran bir sessizlik barındırır. Boş dram yok içinde, gereksiz bir duygu gösterisi de değil. Sadece çaresiz bir yüreğin çığlığı vardır. Bu çığlık, devletin duymak istemediği, toplumun ise sessizlikle bastırdığı bir acıdır.

Bu babanın adı, tarih unutmayacaktır. Çünkü o yalnızca bir evlat kaybetmedi; ülkesine geleceğini teslim etti. Abdullah'ın ölümü bir aileyi değil, bir nesli yetim bıraktı. Baba şöyle dedi:

"O ülkenin gururuydu, gitti ama benim üzüntüm yok—özgürlük bıraktı."

Bu cümlede saklı özveri, hiçbir siyasi slogana sığmaz. Bu, sessiz bir teslimiyettir; babanın bilincidir: artık evladı omuzuna yük olup yürümeyecek, eve gelip çay demleyecek, hesap kitapla yüklenmeyecek ya da bir gün "Babacığım, biraz dinlen, ben hallederim" demeyecek.

Abdullah, sadece bir girişimci değildi; bir hayal sarayının inşaatçısıydı. Yemek satarak işi başlattı, sonra oto yedek parça işiyle tüm ailesinin geçimini sağladı.

Genç yaşında, çoğunluk daha hayatı öğrenirken, Abdullah ailesinin itici gücü oldu. Bugün o, zulmeden bir devletin hedefiyle devrildi. Babası yalnızca ağlamadı; o bir parmak kaldırdı ve şöyle dedi:

"Gonobhobon (Cumhurbaşkanlığı Sarayı) şehit müzesi olsun."

Bu talep duygu değil, politik bir gerçeklik ve ahlaki bir yükümlülüktür. Abdullah'lar ayağa kalkmasalardı, biz artık şu sözü dahi söyleyemezdik:

"Bangladeş özgürdür."

Bugün ne konuşursak, ne yazarsak, ne slogan atarsak, hepsi onların kanıyla satın alındı. Ve o kan, Dholaighat'taki yalın evin eşliğini geçip doğrudan Gonobhobon'un zeminine ulaştı—daha kurumadı izleri.

Baba diyor ki:

"Siz 17 yıldır hiçbir şey yapamadınız, şimdi şehitlerin değerini bile kıymetlendiremiyorsunuz."

Bu ifade, tarihe ateş veren bir kıvılcımı saklıyor. Siyasi partilere yöneltilmiş bir suçlama değil; bu, yozlaşmış

bir toplumun maskesini düşürme çabasıdır. Çünkü biz Abdullah'ı kurtaramadık, ama hep birlikte onun kanını parçalama komployna sessiz kaldık.

Bu aile şimdi yalnız. Etraflarında insanlar, kameralar, ışıklar, sorular var—ama içleri tam bir boşluk.

Belki geceleri annesi hâlâ kapıya bakar. Ayak sesi duyunca düşünür:

“Abdullah geliyor.”

Fakat hayır, artık dönmüyor. Sadece anılar geliyor—kokusuz, renksiz, titreyen bir gölge olarak.

Ve tarih, yavaş yavaş onun adını yazıyor: bir şehitler listesine, bir vatanseverin öyküsüne, bir babanın yürek parçalayan göz yaşıyla iç içe... Burada binlerce masum gencin kanı, kaybolan devrimlerin andı olarak gözyaşlarıyla karışıyor.

Miras ve Talepler

Abdullah'ın ölümüyle birlikte bir baba her gün sessizce ölüyor—and devlet bugün kabul edilemez bir borçla yükümlü kalarak yaşıyor.

Bu duygu temelli bir ağıt değil; bu, acımasız bir gerçekliktir. Bir yurttaş, devleti ahlaki iflasla yüzleştirerek dünyadan ayrıldı.

“Abdullah ülkesini özgür bıraktı.” Bu cümle ilk duyulduğunda devrimci abartı gibi görünebilir. Fakat iyi bakılırsa, sokak sokak yükselen sloganların hepsinde o gençlerin sesi vardır. O gençler pankart taşıdılar, sopa yediler ama vazgeçmediler.

O gençler, kardeş kardeşe hastanelere taşıdılar; onların liderliğinde Abdullah gibi umutlu insanlar çiçek açtırmak cesaretini gösterdiler—cevher yok sayılan barut kokusunun ortasında bile.

Şimdi devletin önünde üç net sorumluluk var.

Birincisi, Abdullah'ın ailesinin güvenliğini ve onurunu sağlamak, ayrıca küçük kız kardeşinin eğitim masraflarını üstlenmek.

Bir evladın aracılığıyla tüm ulusa kıvılcım veren bu aileye destek olmamak, tarihe sırt çevirmek demektir.

İkincisi, tazminat değil, yeniden inşa ve geçim kaynağının sağlanmasıdır. Baba yeniden işine başlayabilmeli, ev karanlığa gömülmemelidir.

Üçüncüsü, en önemlisi: Şehitlere devlet tarafından resmî tanınma ve kalıcı bir anıt inşası.

Abdullah'ın babasının dile getirdiği talep — “Gonobhobon şehitler müzesi olsun” — bir intikam değil.

Bu, simgesel bir arınma, demokratik bir yemin tamamlama sürecidir; öyle bir süreç ki bir gün iktidar koltuğu bir anı bulutuna dönüşsün.

O müzede altın taşlar olmayacak, sadece boş ayakkabılar, yırtık pankartlar ve kanlı mendiller olacak — böylece yeni nesil özgürlüğün nasıl kazanıldığını öğrenecek.

Şehit Abdullah'ların mirası sadece yasal değil, aynı zamanda kültürel, ahlaki ve siyasidir.

Anayasamızda bu kanın değeri yazmıyorsa, o anayasa bizim değildir.

Onun hayali özgür bir ülkeydi — korkunun olmadığı, yiyeceğin olduğu, oy hakkının olduğu ve hayal kurma hakkının bulunduğu bir ülke.

Onun kaniyle yazılan şiiri şimdi devletin ezberlemesi gerekiyor.

Bizim yapmamız gereken şey yalnızca hatırlamak değil, o hatırayı sloganlarımızda, eğitimimizde, şarkılarımızda, anayasamızda ve vicdanımızın aynasında yaşatmak.

Çünkü tarih demişti: “Şehitler ölmez.”

Şimdi sıra devlette; bunu kanıtlamalı.

Bir Bakışta Şehit Tanıtımı

Şehidin tam adı: Abdullah Siddik

Doğum tarihi/yaşı: 23 yaşında

Meslek: Öğrenci, Habibullah Bahar Koleji, BBA – Pazarlama; ayrıca Dholaighat'ta oto yedek parça girişimcisi
Baba adı: Abu Bakkar Siddik
Baba mesleği: Emekli
Anne adı: Abeda Sultana
Anne mesleği: Ev hanımı
Mevcut aile bireyleri: Baba ve küçük kız kardeş
Kalıcı adres: Nasiruddin Sardar Lane, Sadarghat, Sutrapur, Dakka
Şu anki adres: Nasiruddin Sardar Lane, Sadarghat, Sutrapur, Dakka
Eğitim kurumu: Habibullah Bahar Koleji (Pazarlama Bölümü / BBA)
İş: Dholaighat'ta oto yedek parça satışı
Aylık gelir: Yaklaşık 50.000 Taka
Olay yeri: Popular Hastanesi yakını, Jigatola, Dakka
Saldırgan: Awami terör örgütü - Chhatra League birimi
Şehit olma tarihi: 4 Ağustos 2024
Şehidin mezarı: Ray Shaheb Bazar aile mezarlığı

Kuran-ı Kerim Ayeti

Allah yolunda öldürülenleri ölü sanmayın. Bilakis onlar Rableri katında diridirler ve rızıklandırılırlar. (Âl-i İmrân 3:169)

Hadis-i Şerif

Şehit, cennette yetmiş akrabasına şefaet edebilir. (Sunan Abu Dawud 2520)

Dua sayısı: 0

Şehit Anı Fotoğraf Galerisi

